

ШУМСЬКА Л. Ю.

Починаючи з 1993 року, я працюю з молодіжним хором «Світоч». Це ушлявленний колектив, він має значні здобутки, особливо важливі для такого невеличкого міста, як Ніжин, яке славиться багатими мистецькими традиціями. Хочу сказати, що становлення і діяльність нашого колективу пов'язані з іменем Володимира Івановича Рожка. Уперше ми зустрілися на Третньому Всеукраїнському конкурсі імені М. Д. Леонтовича. Володимир Іванович був членом журі. Тоді він уперше побачив нас на сцені. Для нас це був переломний момент – розпочалося творче спілкування, співпраця. Він завжди підтримує творчість своїх земляків. Завдяки його сприянню ми стали учасниками звітів Чернігівської області, Всеукраїнських фестивалів, виступили з показовим концертом під час Першого всеукраїнського конкурсу хорових диригентів, взяли участь у конференції, присвяченій 230-річчю від дня народження Артемія Веделя. За порадою Володимира Івановича ми у співпраці з Тетяною Гусарчук підготували велику програму із творів А. Веделя (за його рукописами). І це все представили в Чернігові і в Києві. Наші виступи записані для фонду Національної радіокомпанії. Колектив творчо «виріс», працюючи над цією програмою.

Ще одна сторінка нашої творчої співпраці – організація і проведення юніорського конкурсу. 2002 року я запропонувала на нашому факультеті проект «Всеукраїнський юніорський конкурс вокальної та диригентсько-виконавської майстерності». Цього, 2016 року він відбувся вже вдесяте. Починаючи з 2007 року, Володимир Іванович Рожок – незмінний голова журі. У цьому конкурсі беруть участь учні середніх навчальних закладів з усієї України. Щороку – майже 180 учасників. Ми приймаємо по 300 гостей. І всім цим процесом керує Володимир Іванович Рожок, як голова журі.

Ще в січні ми розробляємо план конкурсних змагань, мистецьких акцій під час конкурсу, які б духовно збагатили і учасників, і слухачів.

Володимир Іванович завжди сприяє, щоб у нас побували видатні музиканти, творчі колективи, щоб усі учасники і гості конкурсу долучилися до високого мистецтва. У Ніжині виступали Євгенія Мірошниченко, студенти її класу, симфонічний оркестр, Ігор Палкін, камерний оркестр, Ігор Андрієвський, капела бандуристів. Це були показові концерти завдяки допомозі Володимира Івановича. Коштів для проведення таких заходів у місцевої влади немає, а концерти видатних митців і колективів відбуваються. Він – людина неймовірно доброї вдачі, щедра. До того ж, і сам бере участь у цих акціях: виходить на сцену, представляє колектив, сидить у першому ряду, слухає – усе це відбувається під його контролем. Він нас усіх згуртовує навколо себе, ніби магніт творчий. Він веде за собою всіх, хто прагне високого мистецтва, прагне себе знайти в цьому мистецтві і принести користь нашій державі, зокрема Ніжину, бо тут його коріння. Володимир Іванович робить усе можливе, щоб тут буяло мистецьке життя, щоб продовжувалися виконавські традиції, щоб наші колективи розвивалися, щоб їх знала вся Україна. Він великий патріот своєї малої батьківщини!

Ляшенко Т. В.

Володимира Івановича Рожка я знаю дуже давно, ще з дитинства, адже він навчався разом із моїми батьками і підтримував дружні стосунки з нашою родиною. Свого часу я закінчила Київське музичне училище імені Р. М. Глієра, далі навчалася в Харківському інституті мистецтв імені І. П. Котляревського. Коли почала працювати в Ніжинському університеті, Володимир Іванович сказав, що не можна зупинятися на півдорозі, треба серйозно працювати далі.

Я склала кандидатські іспити, потім вступила до аспірантури Національної музичної академії і під керівництвом В. І. Рожка працювала над кандидатською дисертацією. Володимир Іванович талановитий музикант, наставник, учитель, науковець. Він дуже багато мені допомагав в опрацюванні матеріалу. Тільки завдяки йому я стала науковцем. Він познайомив мене з такими відомими вченими, як Марина Романівна Черкашина-Губаренко, Сергій Віталійович Тишко, Ніна Олександрівна Герасимова-Персидська, Тетяна Костянтинівна Гуменюк. Володимир Іванович для мене дуже близька людина, це друга людина після батька.

КАВУННИК О. А.

Я вже 27 років працюю на факультеті культури і мистецтва Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, але зустріч із Володимиром Івановичем Рожком, напевно, докорінно змінила моє творче життя, надала йому змісту, багатогранності. У розмові про Володимира Івановича згадуються слова Григора Тютюнника про те, що зустріч із великим робить нас скромнішими. Спочатку я познайомилася з ним заочно, це був кінець 1990-х років. Наш сусідський хлопчик вступив до Київської музичної десятирічки на хорове відділення. Приїздить додому і захоплено розповідає, що він зі шкільним хором хлопчиків їде до Іспанії. На той час це справді була подія. Тоді я вперше почула ім'я Володимира Рожка. Я дуже мало знала про нього, а сьогодні завжди промовляю його з гордістю, вважаю, що спілкування з ним завжди збагачує. У нього є чому вчитися. Він захистив чисте ім'я нашої яскравої співачки, викладача факультету Марії Федорівни Бровченко.

Свого часу я мала інтерв'ю з Володимиром Івановичем щодо приїзду Тимофія Олександровича Докшицера в Київ, а тоді і в Ніжин, він родом з нашого міста. Тоді саме відбувався Перший міжнародний конкурс трубачів, це була подія не тільки для Києва, а й для ніжинців – вони зустрічалися і спілкувалися з Т. Докшицером. Мені не вистачало для монографії про цього трубача світового рівня інтерв'ю з ним. І тільки через три роки після виходу книги я зрозуміла, що його поїздки до Ніжина організував Володимир Іванович Рожок.

З Володимиром Івановичем ми спілкувалися і під час Великодніх хорових асамблей – він доручав нам, ніжинцям, зустрічати почесних гостей із Білорусії, 23 священники, хор священнослужителів Гродненської області. Вони виступили в Миколаївській церкві Ніжина, Володимир Іванович відкривав виступ цих поважних гостей. У дні Другої міжнародної хорової асамблеї ми зустрічали інструментальний ансамбль «Купава» з Москви.

Крім того, Володимир Іванович безпосередньо допомагає у проведенні юніорського конкурсу, який має вже статус усеукраїнського.

Володимир Іванович вміє відчутти важливість моменту, спрямувати увагу всіх присутніх на головне, щоб піднести духовний, емоційний стан, щоб люди розправили плечі і з гордістю відчували, на якій землі вони живуть. Завдяки йому в Ніжині відкрито меморіальну дошку Тимофію Докшицеру в тому приміщенні, де він виступав.

Сьогодні в українському музикознавстві широко розгортається науковий напрям із дослідження історії культури в регіонах України. Володимир Іванович цілеспрямовано підтримує і розвиває його.